

Віктор Левченко

ВІЛЬНІ СТОСУНКИ

**Київ
2020**

УДК 821.161
Л38

Левченко В.І.

Л38 Вільні стосунки : роман. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. – 180 с.

ISBN 978-617-7844-02-9

Книга для тих, хто любить свободу, подорожі, філософські дискусії та амурні пригоди. А також для всіх авантюристів та романтиків! Подорожуйте разом з головними героями, які кохають один одного, але хочуть бути вільними.

УДК 821.161

ISBN 978-617-7844-02-9

© Левченко В.І., 2020
© Фото Левченко В.І., 2020
© Видавництво Ліра-К, 2020

ГІСТЬ З УКРАЇНИ

Берлін, травень 1999 рік

Стрункий юнак у синіх джинсах та зеленій сорочці стояв біля поїзда, який щойно прибув на центральний вокзал.

– Тебе звати Максим? – почув він німецьку мову в себе за плечима.

Він озирнувся й побачив високу жінку, волосся якої було пофарбоване в чудернацький колір з фіолетовим відтінком.

– Так, Максим, – посміхнувся їй хлопець. – А ти Керстін?

– Так, – бадьоро вимовила німкеня та міцно потиснула його руку. – Я дуже рада тебе бачити. Як ти доїхав? Це всі твої речі?

Максим тримав у руці одну невелику сумку.

– Доїхав нормально, – відповів він. – А речей я не набирав багато, лише необхідне.

– У тебе гарна вимова, – сказала Керстін. – Відверто кажучи, я чекала, що твоя німецька мова буде значно гіршою.

– А хіба в листах, що я писав, були помилки? – запитав Максим.

– Майже не було. Але я думала, що тобі хтось допомагав їх писати.

– Ніхто не допомагав. Адже я закінчив інститут іноземних мов.

Керстін по-дружньому поклала руку йому на плече й сказала:

– Ласкаво просимо до Берліна! Пішли, я припаркувала авто у паркінгу.

– Можеш увімкнути кондиціонер? – попросив Максим, коли вони сіли в чорний «Мерседес».

– Звичайно, – погодилась Керстін. – Пристебни ремінь, будь ласка!

По дорозі Максим з цікавістю роздивлявся вулиці міста. Це був його перший виїзд за кордон. І, безперечно, Берлін не міг не вразити його.

– Телевежа виглядає так, як на фотографії в моєму підручнику з німецької мови! – із захопленням сказав Максим, коли вони проїздили центральну частину Східного Берліна.

– Завтра ми прогуляємося містом і я покажу тобі Бранденбурзькі ворота. Можемо також пройти по Курфюрстендаму – центральній вулиці Західного Берліна.

– Чудово! – зрадів Макс. – Я ще в шкільні роки мріяв побувати в цьому місті.

– Ось бачиш, мрії інколи справджуються! – сказала Керстін. – А я мріяла зустріти такого симпатичного хлопця, як ти! До речі, я уявляла тебе таким як ти є: слав'янський тип обличчя, блакитні очі, русяве волосся. Ти писав, що тобі двадцять п'ять років, чи не так?

– Так, але мені всі говорять, що я виглядаю на двадцять.

– Це дійсно так, тому я й перепитала.

Керстін жила поруч з Александерплац, однією з центральних площ східної частини міста, в багатоповерховому будинку.

– Ось ми й удома, – сказала вона, коли вони увійшли до квартири. – Я принесу тобі пантофлі.

Максим увійшов до вітальні. Перше, що кинулось йому у вічі, – величезна картина на стіні із зображенням полювання на дикого кабана.

Підійшовши до картини ближче й уважно розглянувши, він подумав: «Яка мерзота...»

– Подобається? – запитала Керстін. Вона якраз увійшла до кімнати з пантофлями в руках.

– Ця картина викликає в мене лише негативні емоції.

– Ах, так, я пригадала, що ти вегетаріанець, ти писав про це в листах, – сказала Керстін і поставила пантофлі на підлогу перед гостем. – Тому тобі не подобається полювання.

– Хіба тварини не такі самі жителі цієї планети, як і люди? – запитав Максим.

– Не впевнена...

– А я впевнений, що вони мають таке саме право на життя... Якби люди не вбивали тварин, то, можливо, не вбивали б одне одного. І взагалі, тобі подобається світ, в якому одні живі істоти вбивають інших живих істот і поїдають їх?

Керстін трохи призадумалась і відповіла:

– Напевне ні, не подобається...

– Тоді я не розумію, чому тобі подобається полювання?

– Я бачу – ти філософ! – вигукнула Керстін, посміхаючись. – Я теж! Ми, німці, майже всі філософи. Але в мене дещо інша думка. Я люблю полювання, тому що воно оголює дикі людські інстинкти. Я й сама за природою мисливець. Полюю на гарних хлопців! То ж давай знайомитися ближче!

Доки Максим думав, що на це відповісти, Керстін уже повисла на його шиї, увіткнувшись у нього своїми маленькими гострими грудьми.

– Ой! – зойкнув Максим. – Здається, мені терміново потрібно до туалету.

– Звичайно, любий, пішли, я покажу тобі туалет та ванну кімнату. Ти можеш прийняти душ з дороги.

Ванна кімната була величезною, вся викладена мармуром. На скляних полицях стояли гіпсові фігурки гномів, каченят і котів. Макс не поспішав. Він майже годину пролежав у ванні, думаючи про все, що сталося найближчим часом. А коли вийшов, то побачив, що Керстін сидить у кріслі з цигаркою в руці.

– Як ти вважаєш, у житті я виглядаю так само як на фотографіях, що тобі висилала? – запитала вона.

– У житті трохи інакше.

– Як інакше? – Керстін встала з крісла й підійшла до барної стійки, де як по команді «струнко» стояли елегантні пляшки з алкогольними напоями.

– На фото не було ясно, що в тебе сірі очі. А ще в житті ти маєш дуже тонкі губи.

– А я їх щедро підмалювала, коли фотографувалася. Хочеш чогось випити?

– Яблуневий сік, – попросив Максим.

– У мене немає яблуневого соку. Чому б тобі не випити трохи вина або коньяку? А, може, віскі з льодом? До речі, ти куриш?

– Не курю й не вживаю алкоголь.

– Вау! – вигукнула Керстін. – Ти не куриш, не вживаєш алкоголь, не їси м'яса, не любиш полювання... Але ж повинно в нас бути щось спільне!

Максим засміявся. А Керстін налила собі у келих вина й увімкнула музичний центр.

– Це Бетховен, симфонія № 5, – сказала вона. – Ти любиш класичну музику?

– Дуже. Мої улюблені композитори – Чайковський та Моцарт.

– Я теж їх люблю!

– Ось ми й знайшли дещо спільне! – радісно вигукнув Максим.

Керстін повернулася до свого крісла й замислено слухала симфонію, попиваючи вино.

«Коли вже вона запропонує мені поїсти, – подумав Максим, спостерігаючи за нею. – Якщо в неї немає яблунового соку, це не означає, що я можу взагалі нічого не пити...».

– А ти сама собі готуєш їжу чи їси в ресторані? – запитав він, сподіваючись, що Керстін зрозуміє натяк.

– Інколи я готую сама, а інколи ходжу до ресторану. У мене в холодильнику є пиріг з грибами. Хочеш?

– Із задоволенням! – зрадів Максим.

Після їжі та м'ятного чаю він відчув себе комфортніше. Керстін поставила перед ним коробку цукерок і сіла навпроти.

– А крім мене на твою об'яву відповіло багато жінок? – запитала вона.

– Не дуже багато, – відповів Максим.

– Чому ти обрав мене?

– Тому що ти відразу погодилась вислати запрошення. Всі інші наполягали на листуванні, мовляв потрібно краще пізнати один одного, перш ніж запрошувати в гості. А мені нудно довго листуватись.

– Мої подруги теж не радили мені запрошувати до себе людину, яку я зовсім не знаю, – сказала Керстін. – Але я ризикую!

– Я теж, – сказав Макс.

Керстін ставила ще багато запитань, а стрілки на годиннику тим часом пересунулися за північ.

– Я бачу ти втомився, – сказала Керстін, помітивши, що гість позіхає. – Пішли, я покажу тобі нашу спальню.

– А ти хочеш, щоб ми з першого дня знайомства спали в одному ліжку? – запитав Максим.

Керстін аж рота відкрила від подиву:

– А хіба ти цього не хочеш?

– Я б з цим не поспішав.

– Що ж, як хочеш, – знизала плечима Керстін. – Тоді я приготую тобі постіль в окремій кімнаті.

Ранком Максим прокинувся від співу Керстін. Вона досить голосно виспівувала якийсь марш.

– Що це ти співала? – запитав він за сніданком.

– Я люблю військові марші, – пояснила Керстін. – А ти?

– А я не люблю нічого військового. Зброя, армія та війна – найбільша дурість, яку створило людство. Без них світ був би набагато кращим. А досягнути цього можна, виховуючи дітей у дусі пацифізму. Якщо кожен відмовиться брати зброю до рук, неможливо буде створити армію. А без армії війна неможлива!

– Цікава ідея! – сказала Керстін замислено. – Отже, хочете жити у мирі, то не купуйте своїм дітям іграшковий пістолет!

Максим посміхнувся й налив собі в чашку чаю.

– А я з дитинства знала, що таке зброя, тому що мій батько був військовим, – казала далі Керстін. – І мій чоловік теж був офіцером. Я із задоволенням ходила до тиру постріляти, із задоволенням дивилася фільми про війну, обожнювала військових та їздила разом з чоловіком на полювання. Так живеш, живеш..., а одного дня приїздить гість з України й перекручує свідомість як кубик-рубик.

– Посміхнись, Керстін, я хочу, щоб у тебе був гарний настрій! – попросив Макс, намазуючи масло на тости.

– Чесно кажучи, з тих пір, як три роки тому помер мій чоловік, у мене рідко буває гарний настрій. Я вже звикла до хандри та самотності.

– Невже за три роки ти не намагалася знайти ко-го-небудь?

– Не буду приховувати, я користувалась послугами ескортів. Але з ними навіть не було про що поговорити. Всі лише чекали моменту, коли вони отримають гроші.

Максим доїв останнє повидло зі скляної банки і жбурнув її у відро для сміття.

– Ти що?! – вигукнула Керстін і швидко дістала банку з відра. – Поглянь, скільки тут ще повидла – вистачить на цілий бутерброд!

Вона стала старанно зішкрябувати стінки банки чайною ложкою і дійсно нашкребла достатньо, щоб намазати ще один тост.

– Одягайся! – сказала Керстін після сніданку. – Поїдемо, я покажу тобі Берлін.

Вона виявилась гарним екскурсоводом і знала не лише історію міста, а й історію Німеччини. Максиму було цікаво слухати її.

– Західна частина міста подобається мені більше, ніж східна, – сказав Максим, коли вони сиділи в одному з кафе на Курфюрстендамі. – Тут більше гарних сучасних будівель, модних магазинів і атмосфера цікавіша. А архітектура східного Берліна нагадує мені радянські міста. Ну, а метро тут у вас досить просте, в Києві краще.

– А ще що в Києві краще? – запитала Керстін й запалила цигарку.

– Дівчата, – відповів Максим і відразу зрозумів, що не потрібно було цього казати.

– Дівчата?! – з подивом подивилась на нього Керстін. – Чим же вони кращі за німкеня?

– Тяжко пояснити, – зам’явся Максим. – Хоча тут на вулицях я теж інколи бачу симпатичних дівчат.

– А як відносно мене? Можливо, я тобі не подобаюсь? Адже в свої тридцять п’ять років я вже не дівчина.

– Ти солідна жінка, яка займається бізнесом і яка чогось досягла в житті, а дівчата – це всього-навсього дівчата, – викрутився Максим.

– Скажи мені правду, – попросила Керстін, нервово постукуючи по столу своїми фіолетовими нігтями. – У Києві в тебе є дівчина?

– Ну, якщо чесно, то була, – відповів Максим, попиваючи свій безалкогольний коктейль.

– Ну й де вона тепер? – допитувалась Керстін.

– Тут, у Берліні.

– У Берліні?!

– Вона вийшла заміж за заможного німця, – пояснив Максим. – У мене є її номер телефону. Ти не заперечуєш, якщо я їй сьогодні увечері зателефоную?

Очі Керстін в цей момент так збільшились, що, здавалося, вони повистрибують з орбіт. Якийсь час вона нічого не відповідала, а лише струшувала попіл з цигарки у велику металеву попільницю.

– Звичайно, ти можеш телефонувати кому хочеш, – сказала вона врешті-решт, – але май на увазі, що я ревнуватиму.

– Не ревнуй, будь ласка, – попросив Максим. – Я просто хочу побачити її. Адже ми навчались разом на одному курсі в інституті.

– Як її звати? – запитала Керстін.

– Марічка. Це ім’я із Західної України. Її мати звідти.

– Ну добре, досить про неї. Давай вирішувати, що будемо робити далі. Бранденбурзькі ворота ти побачив, Червону ратушу побачив, Берлінський собор та фонтан Нептуна я теж тобі показала. Що ще ти хотів би подивитись?

– Може, підемо в Національну галерею? Я люблю дивитись на картини й сам добре малюю. Навіть хотів колись стати художником.

– Правда? – посміхнулась Керстін. – Я б хотіла побачити, як ти малюєш. Але в галерею вже пізно йти сьогодні. Іншим разом. А зараз можемо здійснити корабельну прогулянку по річці Шпрее.

– Чудова ідея! Перед цим я чогось поїв би.

– Давай поїмо фрукти або йогурт. А, може, суниці з вершками? Якщо будемо так харчуватись, то залишимося стрункими.

– Ти візьми собі суниці, а я замовлю якусь рибку. Не заперечуєш?

– Як це рибку? – здивувалась Керстін. – Адже ти вегетаріанець!

– Я не вживаю м'яса, але їм рибу та морепродукти.

Увечері Максим зателефонував Марічці. Керстін сиділа в кріслі, й хоча ні єдиного слова не розуміла, прислуховувалась до їхньої розмови. Коли Максим поклав слухавку, вона сказала:

– Яка дивна ця українська мова! В ній немає ніяких слів схожих на німецькі.

– Є, але мало. До речі, Марічка добре розмовляє німецькою. Я запросив її завтра до нас у гості. Вона приїде в дві години дня, коли її Ганс ще на роботі.

– Ти навіть не запитав мене! – невдоволено зауважила Керстін. – Я зовсім не хочу, щоб сюди ходили твої колишні коханки!

– Вибач, хіба нам не краще зустрітись в твоїй присутності, щоб у тебе не виникало хибних думок? Якщо ти не хочеш, я передомовлюсь про зустріч у місті.

– Добре, – мовила Керстін уже спокійним тоном, – нехай приходить. А зараз сідай на диван, ближче до мене, будемо дивитися фільм жахів. Він почнеться через три хвилини.

– Я не люблю фільми жахів, – відмовився Макс. – Адже це негатив! Все, що ми пропускаємо через свою свідомість, нікуди не зникає. Це все розміщується по «файлах» у нашому мозку. Скажи, навіщо мені в моєму мозку «файли» з негативом?

Приємні емоції повернулись до Максима лише наступного дня, коли прийшла Марічка. Таким радісним та жвавим Керстін його ще не бачила. Вона уважно роздивилася гостю, коли та увійшла до вітальні. Це була миловидна темноволоса дівчина. На ній була легка рожева сукня, а на голові – вінок із живих квітів. Її зеленкуваті очі випромінювали дитячу наївність, а посмішка була такою чарівною, що Керстін зробила їй комплімент:

– У вас гарна посмішка!

– Дякую, – сказала Марічка.

– Сідайте, любя, – запропонувала Керстін. – Пригощайтесь тістечками. Сподіваюсь, ви вип’єте зі мною червоного вина?

– Із задоволенням, – погодилась Марічка й подивилась на Максима. – А хіба Макс не питиме з нами?

– Звичайно, питиму, – сказав Макс. – Але не вино, а яблуневий сік.

Марічка сіла на стілець поруч з Максимом. Рум’янець на її щоках створював різкий контраст із його блідим обличчям.

– Ви такі різні, – зауважила Керстін, посміхаючись. – Коли ви поруч один біля одного, то виглядаєте так, ніби в один стакан поставили разом пишну рожеву маргаритку й скромний білий пролісок. Обидві квітки гарні, але несумісні в одному стакані. Невже між вами дійсно були колись близькі стосунки?

– А ви погляньте на мій вінок! – сказала Марічка впевнено. – В ньому теж є несумісні квіти. Ну то й що? Хіба він негарний?

– Ваш вінок гарний, – відповіла Керстін, наливаючи вино у фужери. – Підозрюю, що ви самі його сплели.

– Так, сама. Навіть квіти сама нарвала.

– А я квіти завжди купую, – відказала Керстін. – Не уявляю, де їх можна нарвати у Берліні.

– Це говорить про те, що ви занадто серйозно ставитеся до життя, – посміхнулась їй Марічка. – А я дивлюся на все просто. Взяла та й наравала квітів на клумбах.

– Так, вона дійсно дивиться на все просто, – вставив своє слово Максим, наливаючи собі сік. – Взяла та й покинула мене!

– У нас із Максом завжди були вільні стосунки, – сказала Марічка.

– Що ви називаєте вільними стосунками? – запитала Керстін.

– Кожен має свою свободу і є вільним чинити, як хоче. Я ніколи не намагалась прив'язати його до себе або якось контролювати. І йому не дозволяла цього робити. Я завжди...

– Хочу внести поправку, – перервав її Максим. – Вільні стосунки – то була її політика в односторонньому порядку. Мені не залишалось нічого іншого, крім як погоджуватись, інакше вона покинула б мене ще раніше.

– Моя німецька мова не така гарна як у Максима, – сказала Марічка, – тому мені легше було б говорити про щось простіше.

– Ви добре говорите, – похвалила її Керстін. – От тільки вимова занадто слав'янська. Вам потрібно над нею попрацювати.

– Навіть, якщо я проживу в Німеччині ще десять років, моя вимова такою й залишиться, – сказала Марічка. – Я себе знаю. До речі, ви не перша, хто звертає на це увагу.

– А як давно ви в Німеччині? – поцікавилась Керстін.

– Вже рік.
– Мабуть, ваш чоловік допоміг вам знайти роботу?
– Я практично не працюю, – відповіла Марічка. – Лише інколи допомагаю Гансу у його справах. Його бізнес – торгівля фруктами. А ви чим займаєтесь?

– Я маю два секшопи, – відповіла Керстін. – Але на тему свого бізнесу не люблю розмовляти. Давайте краще я вам покажу свої старі альбоми з фотографіями.

Передивляючись перший альбом, Марічка запитала:

– А що це за вівчарка на цьому фото біля вас? Сподіваюсь, її немає в сусідній кімнаті, бо я боюсь великих собак.

– Це Рекс, мій найкращий друг. Я дуже хотіла б, щоб він був у сусідній кімнаті, але в минулому році він помер. Я навіть за чоловіком так не плакала, як за ним.

Обоє гостей висловили свої співчуття й перегорнули сторінку альбому. Але тут Марічка вигукнула:

– Боже мій! Що це за чоловік у нацистській формі у вашому альбомі?!

– Заспокойтеся, люба, – здивовано подивилася на неї Керстін. – Це всього-навсього мій дідусь.

Максим, непомітно для Керстін, ступнув Марічці на ногу, щоб та більше нічого не казала. А Керстін дістала з шафи інший фотоальбом. У неї виявилось так багато фотографій, що Максим втомився їх передивлятись. Йому хотілося залишитись із Марічкою наодинці, розпитати, як вона жила тут цілий рік, а основне – зрозуміти, чи залишились у неї почуття до нього. Коли гостя пішла, Керстін сказала:

– Хоч вона й приваблива зовні, та не дуже тактовна. Я навіть скажу, що вона занадто розкута. Сама з'їла всі чотири тістечка! Моя тобі порада: радій, що вона тебе покинула.